

3. LUKU

AIKAENNUSTUKSEN TOTEUTUMINEN KRISTUKSEN ENSIMMÄISESSÄ TULEMUKSESSA

Dan. 9:23-27

Seitsemänkymmentä viikkoa Danielin ennustuksessa – Tapahtumia, joita ennustettiin sattuviksi sinä aikana – Messiaan tulemisen aika ilmoitettu ja periaate määrätty sen tavan kautta, jolla se on ilmoitettu – Avain toisiin aikaennustuksiin – Kristuksen ristiinnaulitsemisen aika ilmoitettu – Israelin erityinen suosio lopetettu vanhurskaudessa, mutta jatkettu yksityisille – Kaikkein pyhimmän voitelemine – Hätä vuodatettu autioksjätetyn yli

”KÄSITÄ siis se sana ja ymmärrä näky. Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin luopumus päättyy, ja synnit peitetään, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja näky ja profetia täytetään ja kaikkeinpyhin voidellaan. Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalemin on jälleen rakennettava, Messiaaseen, ruhtinaaseen asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa [7 ja 62 viikkoa], niin se jälleen rakennetaan toreinensa ja vallihautoinensa, mutta keskellä ahtaita aikoja.

Ja kuudenkymmenen kahden vuosiviikon mentyä tuhotaan Messias, mutta ei itsensä tähden. Ja kaupungin ja pyhäkön hävittää hyökkäävän ruhtinaan väki [roomalaisen ruhtinaan – Tiituksen sotajoukko], mutta ne loppuvat niin kuin virran kautta ja hävitys on säädetty aina sodan loppuun saakka. Ja hän [Messias] vahvistaa monelle liiton yhden vuosiviikon ajaksi [seitsemäntenäkyymmenentenä eli viimeisenä suosionliiton viikkona], ja puoleksi vuosiviikoksi hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin ja siksi että kauhistukset ovat levitetyt kaikkialle, on hän [Messias] tekävä sen [Jerusalemin] autioksi aina loppuun asti [siksi kun kaikki on täytetty] ja se mikä on määrätty [Jumalan suunnitelmas- sa] vuodatetaan autioksitehdyn [kansan, jota Jerusalemin edusti] ylitse.” – Dan. 9:23-27 (engl. Raam.)

Tämän ennustuksen ilmaistessa juutalaisen aikakauden ”elonkorjuun” alkua ja Herramme läsnäoloa siinä pääelonkorjaajana, on useita toisia ennustuksia, jotka paljon selvemmin osoittavat evankeliumikauden elonkorjuun alkua, jossa Herramme samalla tavalla, toisessa tulemisessaan, on pääelonkorjaaja. Tämän ennustuksen toteutuminen valaisee ennustuksen toteen käymistä ylimalkaan ja määrää myös tärkeän kohdan eräässä toisessa ennustuksessa, jonka edempänä osoitamme.

Monien yhtyneiden ennustusten määrätessä ja todistaessa Kristuksen toisen tulemisen vuosiluvun tämä oli ainoa, joka ilmaisi ajan hänen ensimmäiselle tulemisel- leen. Jos tämän täytyminen selvästi todetaan, se on meille apuna laskiessamme ja arvostellessamme niitä ennustuksia, jotka tarkoittavat hänen toista tulemistaan. Sen tähden annamme tässä tilaa tälle täyttyneelle ennustukselle, vieläpä siitakin syystä, että on välttämätöntä ymmärtää muutamat tässä ennustuksessa määrättyt vuosiluvut niiden ennustuksien yhteydessä, jotka tarkoittavat toista tulemistä ja joita käsitellään edempänä.

Danielille oli näytetty monta näkyä, joista kerrotaan luvuissa 2, 4, 7 ja 8. Kaikki nämä näyttivät pakana- eli ei-juutalaisten valtakuntien suurta enentymistä ja edistymistä; mutta

hänellä oli Israelin etu mielessä, eikä hän ollut saanut mitään tietoa Israelin tulevaisuudesta. Hän tiesi kuitenkin Jeremian ennustuksesta (Jer. 29:10; 2 Aik. 36:20-23), että Juudan maan autiona oleminen jatkuisi 70 vuotta; ja tietäessään, että tämä aika pian oli kulunut (Dan. 9:2), hän rukoili innokkaasti Jumalan suosion palaamista Israelille (jakeet 17-19), ja yllä oleva oli Jumalan vastaus hänelle enkelin kautta.

Se määrätty aikakausi Israelin historiassa, jota tässä osoitetaan, on 70 viikkoa, joka lasketaan määrätystä alkukohdasta – nimittäin siitä käskystä, joka annettiin Jerusalemin ennalleenasettamisesta ja rakentamisesta (huomaa, ettei tämä koskenut temppeliä). Tuona aikakautena tulisi toimitettavaksi suuria asioita: kaupunki rakennettaisiin uudelleen epäsuotuisissa oloissa (Neh. 4), ahdingon aikoina; synty päättyisi sen kautta, että pahuus sovitettiin; ja vanhurskaus (vanhurskaaksi tekeminen) tuotaisiin esiin – ei sellainen, joka vuosi vuoden jälkeen saavutettiin härkien ja kauristen veren kautta, vaan todellinen ja iankaikkinen vanhurskaus, joka saataisiin aikaan Kristuksen uhrin kautta. Danielille ilmoitettiin myös, että hän, joka toimeenpanisi paremman uhrin, sen kautta lakkauttaisi lain esikuvalliset uhrin ja ruokauhrit.

Tänä aikakautena tulisi Messias, Israelin kauan odotettu Lunastaja, ja 7 viikkoa ja 62 viikkoa eli 69 viikkoa oli ilmoitettu kuluvan Messiaan läsnäolon aikaan asti. Ja tämän jälkeen hän tulisi tapettavaksi, mutta ei itsensä tähden. Siksi olisi Messiaan tulemisen jälkeen jäljellä yksi viikko, viimeinen, seitsemäskymmenes tästä luvatusuosiosta, ja keskellä tätä viikkoa, niin oli ennustettu, lakkauttaisi hän esikuvalliset uhrin antamalla sielunsa ”vikauhriksi.” – Jes. 53:10-12

Nämä 70 viikkoa eli 490 päivää merkitsivät 490 vuotta, jokaisen vertauskuvallisen päivän merkitessä yhtä vuotta. Tämä on ainoa suoranaisesti ensimmäistä tulemusta koskeva aikaennustus, ja täytyessään tällä tavalla se antaa avaimen erinäisiin toisiin ennustuksiin, jotka, kuten edempänä näytetään, ovat olleet kätkeytyinä vertauskuvallisiin lukuihin – yksi päivä vastaa yhtä vuotta – kunnes määrätty aika niiden ymmärtämiselle on tullut. Tämä ennustus oli laadittu siten, että Daniel ja muut juutalaiset voisivat, jos niin tahtoivat, pitää sitä mahdottomana ja aikaa myöten unohtaa sen; tai sen saattoivat muistaa ne, jotka odottivat ”Israelin lohdutusta” ja jotka olettivat ajan olleen vertauskuvallinen, kuten Hesekielissä (4:6). Varmaa on, että sellaiset, jotka olivat uskollisia, ymmärsivät odottaa Messiaasta. On kirjoitettukin, että kaikki odottivat häntä (Luuk. 3:15), vaikkakaan kaikki eivät kyenneet ottamaan häntä vastaan sillä tavalla kuin hän tuli.

Huomattava on, että ne 69 vertauskuvallista viikkoa eli 483 vuotta luetaan Messiaanseen, Ruhtinaaseen, eikä Jeesuksen syntymiseen Betlehemissä. Hebrealainen sana Messias, joka vastaa kreikkalaista sanaa Kristus, merkitsee voideltua, ja on pikemmin arvonimi kuin nimi. Jeesus ei ollut Voideltu, Messias, Kristus, ennen kuin kasteensa jälkeen. Vertaa Apt. 10:37,38 ja Matt. 3:16. Hänet voideltiin pyhällä hengellä heti hänen noustessaan vedestä. Tämä tapahtui, kun hän oli saavuttanut miehuusiän, joka oli 30 vuotta lain mukaan, jonka alla hän oli syntynyt ja jonka alaisena hän ja jokainen juutalainen oli, kunnes hän lopetti lain vallan täyttämällä sen vaatimukset – nauliten sen ristiin. Sen tähden ulottuvat tämän ennustuksen 60 viikkoa hänen kasteeseensa ja voiteluunsa, josta ajasta – ei ennemmin – hän oli Messias, Kristus, Voideltu. Siksi päättyivät ne 69

viikkoa eli 483 vuotta syksyllä v. 29 jKr. Ja siinä täyttyy se osa ennustuksesta, joka sanoo: ”siitä ajasta, jolloin tuli se sana, että Jerusalem on jälleen rakennettava, voideltuun, ruhtinaaseen asti, on kuluva seitsemän vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa. (Dan. 9:25) Alkaen siitä täyttyi, niin kuin huomaamme, seitsemäskymmenes viikko kuten muutkin — kun lasketaan vuosi päivän asemasta.

Useimmat, jotka ovat kirjoittaneet tästä aiheesta, ovat laskiessaan tätä aikakautta alkaneet Artakserkseen seitsemännestä vuodesta, kun Esralle (Esra 7:7-14) jätettiin tehtävä, jonka he pitävät Kyyroksen käskyn soveltamisena. (Esra 1:3; 5:13; 6:1-12) Kuitenkin on huomattava, että Kyyros käski rakentaa Herran huoneen — temppelin ja esikartanon muurin. Mutta toinen käsky rakentaa uudelleen Jerusalemin muurit annettiin Nehemialle Artakserkseen 20. vuotena, jotka muurit olivat siihen aikaan rappiolla. (Neh. 2:3-8; 6:15; 7:1) Juuri tästä käskystä ennalleenasettaa ja rakentaa Jerusalem on Danielin ennustus päivittävä. Koko kertomus sopii yhteen tämän kanssa. Ainoastaan yksi asia näyttää puhuvan tätä vastaan. Siinä Jesajan ennustuksessa, joka koskee tätä käskyä, oli ennustettu Kyyroksesta ei ainoastaan, että ”[hän] päästää vapaiksi minun pakkosiirtolaiseni”, vaan myös, että ”hän rakentaa minun kaupunkini.” (Jes. 45:13) Tähän näennäisen vastaväitteeseen vastaamme, että sana, joka tässä on käännetty sanalla kaupunki, on *ir* ja merkitsee muureilla ympäröityä paikkaa. Me uskomme tässä tarkoitettavan temppelin esikartanon muureja, ja sen kanssa pitävät yllä mainitut tosiseikat yhtä. Toisessa Kuningasten kirjassa (20:4) sana *ir* on käännetty esipihaksi.

Nehemian suorittaman tehtävän vuosiluvuksi mainitaan tavallisesti 445 eKr. Mutta tri Halen kronologinen teos (sivut 449 ja 531) sekä tri Priestlien väitöskirja ”Evankelistojen yhtäpitävyys” (Harmony of the Evankelist; sivut 24-38) osoittavat, että tämä tavallinen mielipide on väärä, sekä että tämä tapahtui yhdeksän vuotta aikaisemmin. Siten meillä on siis vuosi 454 eKr., todellinen vuosiluku Nehemian tehtävälle; ja tämän päivämäärän kanssa on Danielin ennustus (luku 9:25) yhtäpitävä, sikäli kuin se koskee käskyä asettaa ennalleen ja rakentaa Jerusalem.

Koska 69 viikkoa (7 ja 62) eli 483 vuotta ulottuu Messiaaseen (Voideltuun), ruhtinaaseen asti, me vähennämme tästä 69 esikuvallisen viikon ajanjaksosta eli 483 vuodesta 454 vuotta ennen Kristusta, Jerusalemin ennalleenasettamis- ja rakentamiskäskyn oikeana vuosilukuna; ja jäännös — 29 jKr. — on se vuosi, jona Voideltu (Messias) oli ilmestyvä. Tämä on täysin yhtäpitävä sen kanssa, mitä olemme osoittaneet, nimittäin että Johannes kastoi Jeesuksen ja hän sai hengen voitelun v. 29 jKr. noin 3. päivä lokakuuta, jolloin hän oli 30 vuoden vanha, oikean syntymävuosiluvun mukaan, kuten edellisessä luvussa on näytetty.

Herramme virka käsitti kolme ja puoli vuotta, ja päättyi hänen ristiinnaulitsemiseensa passah-juhlan aikana keväällä v. 33 jKr. Tässä hän toteutti täydellisesti ennustuksen, joka koski jäljellä olevaa, eli viimeistä viikkoa (seitsemää vuotta) luvatusta suosiosta, josta sanotaan, että 69 (7 ja 62) vuosiviikon mentyä Kristus surmataan — keskellä jäljellä olevaa 70 viikkoa hän lakkauttaa uhrin ja ruokauhrin.

Ne uhrit, joita uhrattiin lain mukaan, lakkasivat siihen; ei niin, etteivät papit sen jälkeen olisi uhranneet eläimiä, suitsutusta ym., sillä näiden uhraaminen jatkui vuosi

vuodelta, mutta Jumala ei hyväksynyt niitä, eivätkä ne missään suhteessa olleet uhreja synnin tähden. Sitten kun totinen uhri oli tullut, kun Herramme Jeesus poisti synnin uhraamalla itsensä (Hebr. 9:26), Jumala ei voinut kauemmin tunnustaa mitään muuta hänelle uhrattua uhria eikä sellaisten tarpeellisuutta.

Ristillä täytti Messias, joka oli uhrannut itsensä kolmen ja puolen vuoden aikana, tehtävänsä (Joh. 19:30) ja siten ”lukitsi synnin”, teki täyden ja täydellisen sovinnon Jumalan kanssa ihmisten pahuuden tähden tuoden siten ihmissuvulle iankaikkisen vanhurskauttamisen synnistä sen esikuvallisen vuotuisen vanhurskauttamisen sijaan, jonka esikuvallinen kansa Israel esikuvien kautta sai aikaan. Messiaan kuolema oli myös sinettinä, joka takaa kaikkien näkyjen ja ennustuksien täyttymisen tulevat siunaukset ja kaiken ennalleenasettamisen ajat, joista Jumala on ammoisista ajoista asti puhunut kaikkien pyhään profeettainsa suun kautta. (Apt. 3:21) Nämä lupaukset, sekä Aabrahamlainen liitto että uusi liitto, vahvistettiin eli lujitettiin hänen omalla kalliilla verellään (Luuk. 22:20; 1 Kor. 11:25), joka puhuu paremmin puolestamme kuin härkään ja kauristen veri — puhuu iankaikkisesta vanhurskauttamisesta ja synnin poistamisesta kaikille niille, jotka ottavat hänet vastaan. Ja 70:n eli juutalaisten suosion viimeisen viikon jälkimmäisellä puoliskolla — niinä kolmena ja puolena vuotena, jotka alkoivat helluntaina — voideltiin hänen seuralaisensa, tämän kansan ”kaikkein pyhimät” Jumalan pyhällä hengellä niin kuin Messiaskin oli voideltu 69:en viikon lopussa.

Tällä tavoin täytettiin tämän ennustuksen 24 jakeen määräys: ”Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; (a) silloin luopumus päättyy, ja synty sinetillä lukitaan, ja pahat teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, (b) ja näky ja profetia sinetillä vahvistetaan, (c) ja kaikkeinpyhin voidellaan.” Ennustuksessa ei ollut mitään, mikä osoittaisi, että koko tämä toimi lykättäisiin viimeiseen viikkoon, jolloin Messias olisi läsnä; ja epäilemättä he käsittivät tämän sisältävän suuren parannuksen siveellisessä suhteessa heidän puoleltaan, mikä valmistaisi heidät Messiasta varten ja heidän kansakuntansa voitelemisen hänen alaisuuteensa kaikkein pyhimmäksi kansaksi siunaamaan koko maailman. He eivät olleet oppineet vuosisatojen kokemusten kautta, että he olivat voimattomat poistamaan syntiä ja sovittamaan pahoja tekoja, ja että vaadittaisiin täydellinen lunastusuhri sen suuren työn suorittamiseksi, jonka kautta synnit pyyhittäisiin pois ja tuomitut vanhurskautettaisiin.

Vaikka Danielin ennustus näyttikin, että Messias tapettaisiin keskellä viimeistä viikkoa, se ei näyttänyt, että hänen kansansa suuri joukko olisi jumalattomia ja että he sen tähden tulisivat hyljättyiksi, kuten heille kävi keskellä sitä viikkoa. (Matt. 23:38) Apostoli Paavali on sanonut: ”Sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti”; ja kaikki tuli täytetyksi Jeesuksen virantoimituksen viimeisenä puolena viikkona (kolmena ja puolena vuotena), lukuun ottamatta kaikkein pyhimmän voitelemista.

Mutta miten on seitsemännen viikon, niiden kolmen ja puolen vuoden ylijäämän kanssa, jotka ulottuvat ristin tuolle puolelle? Lupasiko Jumala ehkä erottaa 70 suosion viikkoa Israelin hyväksi antaen todellisuudessa ainoastaan 69 ja ½. Ensi silmäyksellä näyttää siltä, etenkin kun muistamme, että Jeesus ainoastaan viisi päivää ennen kuolemaansa, keskellä viikkoa, itki kaupungin tähden ja hylkäsi sen sanoen, ”teidän

huoneenne on jäävä hyljätiksi.” Mutta ei niin; Jumala tiesi lopun alusta alkaen; ja kun hän lupasi 70 viikkoa, hän myös tarkoitti sitä. Niin muodoin täytyy meidän odottaa löytävämme suosion ulottuvan tätä kansaa kohtaan kolmen ja puolen vuoden aikana ristiinnaulitsemisen jälkeen huolimatta siitä, että heidät silloin julistettiin kansakuntana autioksi.

Se, etteivät israelilaiset kansana olleet soveliaita ottamaan vastaan parhainta eli hengellistä suosiota (eikä myöskään maallista suosiota), osoitettiin sen kautta, että he hylkäsivät Messiaan, niin kuin Jumala jo edeltäpäin oli nähnyt ja sanonut; siten ei ollut minkäänlaiseksi hyödyksi jatkaa heidän koetustaan kansana yli 70 viikon puolivälin, ja se katkaistiin siinä, kun heidän kansansa jätettiin ”hyljätiksi.” Heidän aikakautensa loppupuolella (kolme ja puoli vuotta) suosio rajoitettiin ”jäännökseen”, ”pyhimpiin”, puhtaimpiin eli soveliaimpiin, joita se ainoastaan voi hyödyttää. (Jes. 10:22,23; Vertaa Room. 19:7) Yksinomaan tämä jäännös oli kolmen ja puolen vuoden aikana huomion ja lähetystyön esineenä niiden suurempien etujen alaisuudessa, joita henkinen hallituskausi tarjosi. Työ, joka alkoi opetuslapsista helluntaina, toden näköisesti ulottui jokaiseen tämän kansan tuleentuneeseen vehnään tänä erityisenä suosion aikakautena. Katso Apt. 2:41 ja 4:4 ensimmäisten päivien tuloksen suhteen.

Juuri tästä syystä, vaikkakin Jeesus oli maistanut kuoleman kaikkien tähden ja että iloinen sanoma oli julistettava kaikille, hän käski opetuslasten alkaa työ Jerusalemissa. Eivätkä he saaneet jättää tätä erikoista työtä eikä tarjota uuden hallituksen suosiota kenellekään muulle, ennen kuin kolme ja puoli vuotta siitä suosiosta, joka oli luvattu Israelille, oli täyttynyt — ennen kuin Jumala erityisesti lähetti sen pakanain yhtä hyvin kuin juutalaistenkin luo. — Apt. 10

Korneliuksen kääntymisen varman vuosiluvun voivat historioitsijat ainoastaan arvailla; sen tähden sen arvellaan eri laskelmien mukaan tapahtuneen vuosien 37 ja 40 jKr. välillä; mutta katsoen siihen selvään ennustukseen, jota nyt tarkastamme, meillä ei ole epäilystäkään siitä, etteikö se olisi tapahtunut syksyllä v. 36 jKr.; silloin päättyivät nuo Israelin suosion 70 viikkoa eli 490 vuotta. Koska suosio yksinomaan heitä kohtaan lakkasi silloin, oli aivan paikallaan lähettää evankeliumi pakanoille. Israelilaisia eivät tämän jälkeen suljettu evankeliumista, mutta heitä kohdeltiin samoin kuin pakanoita, vaikka ennakkoluulot epäilemättä aiheuttivat sen, että jäännös tuli vähemmän suotuisaan asemaan. Koska pyhimät olivat tulleet jo valituiksi, evankeliumi ei enää rajoittunut yksistään israelilaisiin, vaan oli avoinna jokaiselle olennolle, jolla oli kuulevat korvat.

Noiden 70 viikon kuluttua tuli se hätä ja vaiva, josta mainitaan jakeiden 26 ja 27 loppuosissa. Roomalainen ruhtinas tuli ja hävitti todellakin kaupungin ja temppelin, ja virran lailla jätti hän jälkeensä kauheaa hävitystä ja turmiota. Ja Messias, jonka he hylkäsivät, on sallinut monenlaatuisen pahan kohdata tätä kansaa siitä lähtien, ja tulee yhä sallimaan sen loppuun asti, kunnes he ovat saaneet riittämään asti; siksi kun hän on sanova: ”Puhukaa suloisesti Jerusalemmille ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt, että sen velka on sovitettu.” (Jes. 40:2) Sillä aikaa se, mikä on määrätty, vuodatetaan autioksi tehdyn (eli hyljätyn kansan) yli, kunnes heidän murheensa mitta on täytetty — siihen päivään, jolloin he sanovat: ”Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran

nimeen.” Jumalalle kiitos, tämä Israelin vapautus on koittamaisillaan, ja vaikkei heidän hävityksensä ja hätänsä vielä ole päättynyt, hetki hetkeltä tulee lähemmäksi se aika, jolloin suomut putoavat heidän ennakkoluulojen sokaisemista silmistään ja he saavat nähdä hänet, jota ovat pistäneet, ja he tulevat itkemään häntä, niin kuin esikoista itketään. — Sak. 12:10

Koska monet, lukiessaan tätä nyt tutkisteltua paikkaa, ovat joutuneet hämilleen ja erehdykseen, ollessaan kykenemättömiä ymmärtämään profeetallisen sanan järjestystä ja sekoittavat ruhtinaan, Messiaan, Rooman ruhtinaan kanssa jne., kehotamme sellaisia tarkasti tutkimaan tätä paikkaa, sillä tavoin kuin se on järjestetty tämän luvun alussa, ottaen huomioon sulkumerkit ja selittävät huomautukset hakasien sisällä.